

РЕШЕНИЕ

№ 7438

гр. София, 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **7060** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мария Шишкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на Ч. Г. Т., депозирана чрез пълномощника му – адв. С. М. против Решение № 2749 от 12.06.2023 г., постановено по НАХД № 2348/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 110 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 513р-106997 от 14.12.2020 г., издадено от директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на касатора, на основание чл. 209а, ал. 4 от Закона за здравето е наложено административно наказание Глоба в размер на 300 (триста) лева за извършено административно нарушение на чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето (ЗЗ).

В жалбата се излагат съображения за неправилност и незаконосъобразност на атакувания съдебен акт. Твърдят се допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничили правото на защита на касатора във въззивното производство. Акцент е поставен върху отказа на съда да събере относими, според жалбоподателя, доказателства от значение за установяване на релевантните факти, включени в предмета на доказване. Прави се искане за отмяна на оспореното решение и на наказателното постановление, предмет на съдебен контрол. Алтернативно се иска след отмяна на незаконосъобразния съдебен акт делото да бъде върнато за ново

разглеждане на друг състав на съда със задължителни указания относно приложението на закона. Претендират се разноски за въззивното и касационното производство.

В представените от процесуалния представител на ответника писмени бележки са изложени съображения за неоснователност на касационната жалба. Направено е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР и алтернативно - възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на касатора.

Касаторът се явява лично в съдебното заседание пред настоящата инстанция. Поддържа направените искания в жалбата и аргументите, с които са обосновани. Претендира разноски за съдебното производство пред двете инстанции, за което представя доказателства.

Представителят на Софийска градска прокуратура е на становище, че жалбата е неоснователна, а атакуваното с нея решение като правилно и законосъобразно - следва да бъде потвърдено.

Административен съд – София-град, XXIII касационен състав, след като обсъди по отделно и в съвкупност приложените към делото доказателства, в контекста на становището на страните и посочените касационни основания, прие за установено от фактическа и правна страна :

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК (съобщението за изготвеното решение е връчено на 03.07.2023 г., а жалбата е заведена с вх. № 20378 от 17.07.2023 г.), срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт, съгласно чл. 63в от ЗАНН.

Разгледана по същество жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

За да постанови съдебния си акт, въззивният съд е анализирал информацията, съдържаща се в събраните в хода на съдебното производство гласни и писмени доказателства и е приел за установено от фактическа страна:

На 29.06.2020 г. около 16:45 ч. касаторът Ч. Т. се намирал на партерния етаж в сградата на Столична община. Не носел защитна медицинска маска на лицето си или друго средство, което да покрива устата и носа му. Към този момент, в периода 15 юни 2020 г. – 30 юни 2020 г. по повод на епидемичното разпространяване на Ковид-19, с Решение № 378 от 12 юни 2020 г. на Министерски съвет е бил удължен срока на обявената извънредна епидемична обстановка на територията на страната с Решение № 325 от 14 май 2020 г. на МС. Със Заповед № РД 01 - 354/22.06.2020 г., издадена от министъра на здравеопазването, на основание чл. 63, ал. 4 от Закона за здравето, са въведени временни противоепидемични мерки, част от които и задължителното носене на защитна маска за лице или друго средство с аналогична функция в закрити помещения.

Административното нарушение е констатирано от служител на Общинска полиция при СДВР, който съставил Акт за установяване на административното нарушение (АУАН) бланков № 004376, връчен лично на нарушителя в деня на съставянето му – 29.06.2020 г. В присъствието на друг служител на Общинска полиция касаторът отразил писмено възражението си, че : „Носенето на маска уврежда здравето ми и поставя в опасност живота ми, поради съществуващи мои заболявания.“. Въпреки възпроизведената разпоредба на чл. 44, ал. 1 от ЗАНН в съставения АУАН, касаторът не се ползвал от правото да депозиращ писмени възражения и допълнителни обяснения.

Въз основа на съставения АУАН, директорът на СДВР е издал наказателното постановление, предмет на съдебен контрол, с което на касатора е наложено административно наказание за извършено административно нарушение по чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ. Наказателното постановление е връчено лично на Ч. Т. на 04.02.2023 г.

Описаните релевантни за правния спор факти се установяват от събраните и проверени при спазване на процесуалните правила доказателства и доказателствени средства, и не се оспорват от страните. Отказът на съда да уважи направеното искане за ползване на специални знания от областта на медицината е мотивиран с твърде общо формулирани въпроси и тяхната неотносимост към предмета на доказване, въпреки че е прието, че събирането на подобна информация може да изясни причините за извършване на административното нарушение. Тези аргументи не могат да бъдат споделени от касационната инстанция, доколкото „подбудите“/причините/мотивите за извършване на административното нарушение безспорно са част от релевантните обстоятелства, включени в предмета на доказване и имат значение не само при определяне на административната санкция, но и за установяване на елементите от субективната страна на административното нарушение.

При извършената служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, въз основа на правилно установените релевантни факти, настоящият касационен състав, съчетае обжалваното решение за валидно и допустимо, но неправилно.

Разпоредбата на чл. 63, ал. 4 от ЗЗ предоставя правомощие на министъра на здравеопазването да въвежда със заповед временни противоепидемични мерки по предложение на главния държавен здравен инспектор за територията на цялата страна или за отделна област при обявена извънредна епидемична обстановка, създаваща непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите от епидемично разпространение на заразна болест. С т. 6 на цитираната Заповед № РД-01-354/22.06.2020 г. е въведена противоепидемична мярка, създаваща задължение за всички лица да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата (в т. ч. кърпа, шал и др.) докато се намират в закрити обществени места (в т. ч. транспортни средства за обществен превоз, търговски обекти, паркове, църкви, манастири, храмове, зали, улици, автобусни спирки и др.).

Санционната разпоредба на чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ в актуалната ѝ редакция към момента на осъществяване на санкционираното административно нарушение (ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), предвижда административно наказание Глоба за нарушение или неизпълнение на въведени противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 или ал. 7 и чл. 63а, ал. 1 или 2 от ЗЗ от министъра на здравеопазването или от директор на Регионална здравна инспекция. Приложението ѝ е изключено единствено при наличие на достатъчно данни за извършено престъпление.

Обосновани и съответстващи на събраните по делото доказателства са изводите на Районния съд, че при констатиране на административното нарушение и последващото му санкциониране с НП, предмет на съдебен контрол не са допуснати нарушения на процесуалните норми. АУАН и НП съдържат изискуемите реквизити, а фактическо описание на нарушението е пълно и ясно, и съответства на посочената като нарушена законова разпоредба. Точно е възпроизведена и противоепидемичната мярка, регламентирана с цитираната заповед на министъра на здравеопазването.

Според настоящия касационен състав, неправилно въззивният съд е отказал да

приложи общата норма на чл. 28 от ЗАНН. Формалното нарушение, за което е санкциониран жалбоподателят безспорно се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други сходни деяния от същия вид. В този аспект, следва да бъдат отчетени времето, в което е осъществено деянието – около 16,45 ч. в края на работното време на общинската администрация, при липса на данни за присъстващи други лица в помещението, в което се твърди да се е намирал жалбоподателят. От съществено значение са и данните за сериозно влошеното му здравословно състояние, удостоверено с представеното пред настоящата инстанция Експертно решение на ТЕЛК при УМБАЛ „Св. Ив. Рилски“ ЕАД № 0217 от 31.03.2020 г., с което му е призната 100% намалена работоспособност без чужда помощ пожизнено, само няколко месеца преди осъществяване на административното нарушение, за което е санкциониран.

Отказът и на административно наказващия орган да приложи разпоредбата на чл. 28 ЗАНН, съобразявайки се с незначителното засягане на обществено защитените отношения, е основание за отмяна на издаденото наказателно постановление, поради противоречие с материалния закон. Наложено наказание, макар и минимално по размер, се явява явно несправедливо и несъответно на незначителното засягане на защитените от закона обществени отношения в сравнение с други сходни нарушения, в какъвто смисъл са и изложените възражения в жалбата, с която е сезиран районният съд.

Спазвайки основният принцип на чл. 3, ал. 1 от ЗАНН при преценката за приложение на по-благоприятния закон по ал. 2 на чл. 3 от ЗАНН, с оглед настъпилите изменения, обнародвани в ДВ, бр. 109 от 22.12.2020 г. в сила от 23.12.2021 г., тъй като нормата на чл. 28 от ЗАНН е материално правна, настоящият съдебен състав счита, че следва да бъде приложена действащата към момента на извършване на административното нарушение, в редакцията от ДВ, бр. 105/1991 г. Затова неприложимо към конкретния казус е правомощието на съда, визирано в новата редакция на чл. 63, ал. 4 пр. 1 и пр. 2 във вр. ал. 2, т. 2 от ЗАНН (ДВ, бр. 109/22.12.2020 г.).

По изложените съображения обжалваното решение и наказателното постановление, предмет на съдебен контрол следва да бъдат отменени.

Направеното своевременно искане от касатора за заплащане на разноски, с оглед изхода на спора, като основателно следва да бъде уважено. По делото пред настоящата инстанция е представен Договор за правна защита и съдействие с адвокат С. М. от САК, от чието име са депозираны въззивната жалба, частна жалба в хода на въззивното производство и касационната жалба. Упълномощеният адвокат не е участвал при провеждане на съдебните заседания нито пред въззивната инстанция, нито пред настоящата – касационна инстанция. Ето защо, според настоящия съдебен състав, в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и процесуалната активност на пълномощника, на основание чл. 63д, ал. 2 във вр. ал. 1 от ЗАНН във вр. чл. 18, ал. 1, и ал. 2 във вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в полза на касатора следва да бъдат присъдени направените разноски за адвокатско възнаграждение в близък до минималния предвиден размер за всяка съдебна инстанция, а именно по 200 (двеста) лева.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XXIII касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 2749 от 12.06.2023 г. постановено по НАХД № 2348/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 110-ти състав.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 513р-106997/14.12.2020 г. издадено от директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с което на Ч. Г. Т., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 209а, ал. 4, пр. 2, вр. чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето е наложено административно наказание Глоба в размер на 300 лева за извършено на 29.06.2020 г. административно нарушение на чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Ч. Г. Т., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] сумата от 400 (четиристотин) лева направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ 1.

2.